

0128 – 28. januar

Så velsignet Gud den sjuende dagen og helliget den, for på den dagen hvilte han fra hele sitt verk, det Gud hadde skapt og formet. 1Mos 2: 3.

Nå vil vi se nærmere på hva vår store Herre og evige Far hadde som mål med denne første innstiftelsen av en merkedag for menneskene. Og da får vi på ny se inn i uendelige dyp av Guds kjærlighet og trofasthet mot menneskenes barn. Får se inn i hans høye evighets rådslutning med menneskene, som ble skapt i hans bilde og til hans arving.

Menneskene ble skapt til et evig liv i himmelen, men skulle oppdras her på jord for det nye livet i himmelen. Derfor ville vår himmelske Far i sin store nåde sette av et visst mål av menneskets tid, den sjuende dagen, som et ledd i denne oppdragelsen for evigheten. «Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den», for at hans folk, så lenge verden består, gjennom denne dagen alltid skulle kalles og vekkes til å dyrke Gud, og forberede seg til sitt evige liv.

Livet i Gud og med Gud er jo menneskenes eneste sanne liv. Dette evige livet, som skal fortsette i fullkommenhet i himmelen, er menneskenes mål. Men dette livet kan verken fødes eller holdes i live hvis menneskets sinn synker ned i det jordiske. Da finnes det ikke mulighet for å leve dette himmellivet. Derfor har da Gud i sin trofaste omsorg for dette menneskets høyeste skatt, altså innstiftet hviledagen. For på denne måten å skaffe oss en stadig gjentatt anledning til at det himmelske livet kan vekkes og næres.

Sabbatsdagene er derfor Guds barns evighetsdager på jorden. Og de som ingen evighetsdager har, som altså aldri her i livet forberedes for himmelen, de vil heller aldri komme til å leve himmellivet i evigheten.

Sabbaten er både en forberedelse, en forsmak og et bilde på det evige livet, slik Heb 4 viser oss. Der bruker apostelen et ord i gr. teksten som betyr sabbatsro, sabbatsfeiring, og taler om en «sabbatshvile som gjenstår for Guds folk».

Den store hovedmålsettingen med sabbaten var altså en forberedelse til det evige livet. Men vi har ennå flere og store velgjerninger å takke Herren for ved at han innstiftet hviledagen. Gud har nemlig ikke bare begrenset seg til å innstifte en ordening. Han har også fastsatt et visst mål av tid som skal brukes til vårt evige vel. Og gjennom dette ikke bare i sin alminnelighet hjulpet oss mot vår falne, jordisk-vendte natur. Men dermed spesielt tenkt på dem blant oss som har andre over seg i hverdagen.

Det kan være barn, eller ansatte i alle lag av folket, som må underordne seg andre. Med dette har da Herren stått vakt om deres rett til en dag sjelen kan få føde gjennom Guds ord. Gjennom det tredje budet forbyr også Herren hver husfar, husmor og enhver arbeidsgiver, å pålegge sine ansatte ukens vanlige arbeid på søndager, så de holder dem borte fra Guds ord.

Bare dette er da virkelig en stor velsignelse! For hvis ikke Gud hadde satt denne grensen for vårt verdslige sinn, så hadde vel hele menneskeheten, og spesielt tjenere og underordnede, blitt fullstendig undertrykt i mammons slaveri. Lovet være da vår himmelske Fars omsorg, som har lagt alt så godt til rette!

Ja, ganske sikkert finnes det også noen som i selvforgudende åndelighet like overdrevent ville ta av fra veien i motsatt retning, og forlate sitt jordiske kall for utelukkende og hver eneste dag i året bare være opptatt med det åndelige.

For å forhindre både det ene og det andre avviket, har Herren gjennom det tredje budet satt grenser for når vi skal være opptatt med vår omsorg såvel for det himmelske som det jordiske: «Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning, men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud».

Ikke så å forstå at en ikke skal ha samfunn med Herren og hans ord mer enn hver sjuende dag. Men slik at denne dagen utelukkende skal benyttes til dette. Mens vi derimot de seks andre dagene i uka bør være opptatt med vårt daglige yrke.

At Herren på ingen måte vil vi skal oppfatte det som at vi de seks andre dagene ikke skal ha åndelig omgang med ham og hans ord, det viser han ved å innstifte de daglige ofringene i templet i Jerusalem, og noen spesielle høytider i året forøvrig.

Vi vet at seremoniloven var et skyggebilde av Kristi åndelige rike. Gjennom den har da Herren i innstiftelsen av de daglige ofringene villet forkynne at vi daglig skal oppsøke ham gjennom Ordet og bønn. Selv om de daglige sabbatsstundene på grunn av skiftende omstendigheter kan bli svært forskjellige.

Ved sitt komme i kjød, og ved sitt eget eksempel, har Kristus helliget alle dager i den nye pakt til samfunn med Gud. Og en levende kristen må jo hver eneste dag ha samfunn med Gud, og holde sin sjel levende gjennom hans ord.

Men dels for å hjelpe menneskene til å ta den vanskelige avgjørelsen om hvor mye tid som utelukkende skulle brukes til å forberede dem på evigheten. Dels har han villet slå fast en bestemt tid som de kan vise til, de som har andre mennesker over seg her i livet. Derfor har Gud uttrykkelig sagt til både arbeidstakere og dem som selv bestemmer over sin tid, at hver sjuende dag er sabbat, høyhellig for Herren. Priset være Guds trofasthet i denne nådens rike innstiftelse!